

[Clausager.]

stive af og styrke og støtte mange Steder dem, der ikke kan klare sig. Og jeg nærer ikke Spor af Tvivl om — og derfor har jeg sagt det, jeg har sagt, med koldt Blod og velberaad Hu —, at Landbruget vilde være inderlig tiifreds med, om man kom til at gaa den modsatte Vej. Landbruget vilde være rede til en Afvikling af alle Statsbegunstigelser, af alle Ordninger, hvoraf Valutacentralen er den største, af Beskyttelsen. Det vilde være rede til og vilde være glad ved, om man kunde komme bort derfra, saa vidt de ydre Forhold i Verden tillader det. (Munterhed). Ja, de Herrer kan le med Finansministeren i Spidsen, vær saa god, men der er Forskel paa, om man gør det, man er nødt til, af Lyst og Trang, eller man gør det, fordi man er i Nød og Betryk, som dengang vi havde Priser paa Kreaturer paa 30—45 Kr. De Herrer ønsker at beholde Systemet for Systemets Skyld. Paa dem og os er der den Forskel, at vi vil af med dette System, saa snart det kan lade sig gøre, og det er meget snæversynet og meget letsindigt at le af *det*, for det er et System, der vil trykke det danske Samfund ned i større og større Ulykke, større og større Arbejdsløshed, større og større Dyrtid. Det er der for mig ikke Tvivl om, det er jeg slet ikke ene om. De Herrer skulde ikke le for meget, jeg kan føre Folk fra Regeringspartierne i Marken for, at man skal bort fra det System. „Politiken“ har en landbrugskyndig Medarbejder ovre i Jylland, som ikke er bange for at sige sin Mening. Han har skrevet en Artikel om disse Forhold — den er saa vidunderlig, baade et herligt Dansk og med godt Humør —, og den ender med følgende:

„Grundlaget for de verdensberømte danske Andelsforetagender, der er groet frem i de sidste 50 Aar i Landbruget, har været Kampen mod al Udbytning,“ — det er saadan en lille Brod mod Valutacentralen vel sagtens, det er ikke sagt, men man skal finde den mellem Linierne — „derfor vilde en Bortfjernelse fra den planøkonomiske prisfordyrende Vej sikkert føles af de fleste Landmænd, som var man kommet hjem igen efter en Rejse i et fremmed Land, hvor Talen var uforstaaelig og Klimaet ubehageligt.“
Saa kan Finansministeren le igen.

Regeringen kan gøre, hvad den vil, den har Magten i begge Rigsdagens Ting. Det er ligesom i gamle Dage i Kina, Kejseren var en mægtig Mand, han kunde gøre, hvad han vilde, for der var ingen Rigsdag til. Her er ganske vist en Rigsdag, men den er ensrettet,

Regeringen kan gøre, hvad den vil. Hvorfor tigger den da os om at være med? Hvad er der i Vejen? Er I vis paa, at I er inde paa den rigtige Vej? Er I sikre paa, at det er til Gavn for Folket og Samfundet? Hvad tigger I os saa for? Hvorfor gaar I saa vidt og siger: Hvis I ikke er pæne og artige, eller i alt Fald siger Tak for det, saa faar I det ikke? Er det et Mandfolkestandpunkt? Enten har man en Politik, eller man har ingen Politik, enten er det rigtigt, og saa gennemfører man det, eller det er ikke rigtigt, og saa lader man være. Regeringen har Ansvar, og den har Magten, men jeg siger, at jeg føler mig aldeles forvisset om, at det, vi er inde paa, fører i den gale Retning. Derfor bør vi jo før jo hellere komme fra det System; jeg ved, vi kan ikke komme det paa een Gang, men vi skal have begyndt Afviklingen jo før jo hellere.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.

Hartvig Frisch: Under Debatterne herinde falder der mange Ytringer, som man kan benytte en senere Lejlighed til at tage op, men det ærede Medlem Hr. Clausager fremsatte en Ytring, som var formet saadan, at jeg synes, den kræver en Oplysning straks. Det ærede Medlem brugte den Vending: „de Folk, der vil Landbruget til Livs“. Denne Vending har en saadan Karakter og Rækkevidde, at det maa være berettiget straks at spørge det ærede Medlem, hvem han sigter til med disse Ord. Hvem inden for eller uden for denne Sal vil det ærede Medlem sige er „Folk, der vil Landbruget til Livs“?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det kan kun fryde en at høre det ærede Medlem Hr. Clausager, man er jo altid glad over at høre en Synder, der omvender sig. Det er ganske givet, at de Ordninger, det ærede Medlem angreb, har hans Parti og han selv været med til at lave. Naar nu det ærede Medlem gaar ind for at afskaffe de overflødige Ordninger, haaber jeg, at han vil give Udtryk for, hvad det er for Ordninger, som er overflødige. Efter min Opfattelse er alle Ordningerne overflødige, og hvis det ærede Medlem er helt enig med mig, synes jeg, han skulde give Udtryk for det.

Men dernæst er der en Ting i det ærede